

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **H. H. A.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4 A 142/2017 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022, kterým byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém členském státu, dále jen „nařízení Dublin III“), která byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 18. 9. 2017, č. j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022, ze dne 13. 10. 2017, č. j. KRPA-337201-25/ČJ-2017-000022 a ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPA-337201-30/ČJ-2017-000022, a to o dobu 30 dnů.

[2] Městský soud nesdílel názor žalobce, že v daném případě žalovaná vydala nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalobce tuto tvrzenou nepřezkoumatelnost vyvozoval z toho, že ve výroku rozhodnutí a v jeho odůvodnění žalovaná uvedla rozdílný počet dnů, o které se prodlužuje doba zajištění žalobce, tj. v odůvodnění doba 33 dnů a ve výroku doba 30 dnů. Podle městského soudu je z textu odůvodnění rozhodnutí žalované zřejmé, že doba žalobcova zajištění byla prodloužena o 30 dnů a v případě uvedení 33 dnů se jedná pouze o zjevnou chybu v psaní. Protože soud neshledal žalobní námitku jako důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel ve své kasační stížnosti opakovaně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované z důvodu rozpornosti výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění co do doby, o kterou se zajištění stěžovatele prodlužuje. Ke své námitce stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005 - 55. Na podporu svých tvrzení dále uvedl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 38/2016 - 37, který se vypořádává s nesouladem doby zajištění uvedené ve výroku rozhodnutí a v jeho odůvodnění. Rozhodnutí žalované nemůže dle stěžovatele pro nepochybnou vadu srozumitelnosti spočívající v rozporu mezi údajem o době trvání prodloužení zajištění uvedeným ve výroku rozhodnutí a v jeho odůvodnění s ohledem na svoji nepřezkoumatelnost obstat. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu i žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Následně Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 17. 9. 2017 byl stěžovatel zajištěn hlídkou Pohotovostní motorizované jednotky (dále jen „PMJ“) při kontrole vozidla s bulharskou mezinárodní poznávací značkou. Při podání vysvětlení téhož dne stěžovatel uvedl, že se narodil v Kurdistanu ve městě Slemanie a je irácké státní příslušnosti a je bez náboženského vyznání. Má ukončenou základní školu, v Iráku pracoval jako servisní mechanik. V Iráku má také rodinu – rodiče a 4 bratry. Matka nepracuje a otec je nyní nezaměstnaný, je s nimi v kontaktu prostřednictvím mobilního telefonu. Dne 10. 8. 2017 cestovat ze Slemaine letecky do Istanbulu, letěl se svým bratrem. V Istanbulu se sešli ještě s bratrancem, který cestoval dále s nimi. Skupina, s kterou stěžovatel z Turecka cestoval, čítala dohromady asi

pokračování

70 osob. V Turecku se sešli s osobou jménem N., která je odvezla do přístavu, kde stěžovatel se zbytkem skupiny nastoupil na nákladní loď, která je přes Černé moře odvezla do Rumunska. V Rumunsku se stěžovatel, jeho bratr a dva bratřanci od skupiny oddělili a následně cestovali dvěma kamiony a dále stopovali až do doby, než nasedli do auta, které zastavila hlídka PMJ. Řidiči tohoto auta stěžovatel ani ostatní zajištění nic neplatili, měli mu dát peníze až po příjezdu do Německa a další část peněz měl poté obdržet N. od rodiny převážených osob. Stěžovatel chtěl cestovat až do Německa, kde by požádal o azyl a studoval střední školu, nikde jinde zatím o azyl nežádal. Do České republiky stěžovatel přicestoval nedopatřením, nemá zde zajištěno žádné ubytování a u sebe má asi jen 400 euro na cestu a jídlo. V České republice stěžovatel zůstat nechce, nyní už si je vědom toho, že cestuje bez cestovního dokladu a že na území Evropské unie nemá povolen pobyť. V Evropské unii nemá žádné vazby ani zde nemá rodinného příslušníka.

[9] Žalovaná z evidence EURODAC zjistila, že cizinec již na území Evropské unie o udělení mezinárodní ochrany žádal, a to 22. 8. 2017 v Rumunsku. Následně žalovaná shledala, že v případě stěžovatele jsou splněny podmínky pro zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v souladu s nařízením Dublin III; existuje reálný předpoklad předání cizince na území Rumunska. Po zhodnocení skutkového stavu dospěla žalovaná k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců není v daném případě uskutečnitelné. Proto byl stěžovatel rozhodnutím žalované ze dne 18. září 2017, č. j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022-MIG dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn a doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 10. 2017, č. j. KRPA-337201-25/ČJ-2017-000022 byla doba zajištění stěžovatele prodloužena o 30 dnů z důvodu složitosti realizace předání do Rumunska v souladu s nařízením Dublin III. Taktéž rozhodnutím žalované ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPA-337201-30/ČJ-2017-000022 byla doba zajištění stěžovatele prodloužena o 30 dnů z důvodu složitosti realizace předání do Rumunska v souladu s nařízením Dublin III. Ze stejného důvodu bylo zajištění stěžovatele prodlouženo i rozhodnutím žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022, proti kterému stěžovatel podal žalobu k městskému soudu.

[10] Nejvyšší správní soud nemůže po důkladném prostudování spisového materiálu a rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022 přisvědčit stěžovateli, že je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu rozpornosti odůvodnění rozhodnutí a jeho výroku. Ve výroku předmětného rozhodnutí žalovaná uvádí, že doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropské unie - nařízení Dublin III se prodlužuje o 30 dnů. Totožná doba, o kterou se zajištění prodlužuje, je také uvedena v posledním odstavci na straně 6 rozhodnutí. Chybný údaj, tedy 33 dnů, o které se doba zajištění prodlužuje, je uveden pouze v předposledním odstavci na straně 7 rozhodnutí. Ze souvislostí obsažených v textu napadaného rozhodnutí žalované dle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se v případě uvedení doby 33 dnů jednalo pouze o zjevnou písařskou chybu, jelikož odůvodnění na jiných místech operuje s údajem 30 dnů a s touto dobou, o kterou se zajištění prodlužuje, taktéž korespondují argumenty v odůvodnění použité. O úmyslu žalované prodloužit dobu zajištění stěžovatele o 30 dnů

také svědčí skutečnost, že se jednalo o v pořadí již čtvrté usnesení o prodloužení doby zajištění v dané věci, přičemž pokaždé byla doba zajištění prodloužena právě o 30 dnů a v odůvodnění napadaného rozhodnutí nenasvědčovalo nic tomu, že by se žalovaná zamýšlela v daném případě tuto dobu oproti předešlým usnesením prodloužit právě o 3 dny. Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud by měl stěžovatel pochybnosti o tom, zda se skutečně jedná pouze o písarskou chybu, mohl v souladu s § 70 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) požádat žalovanou o opravu zřejmých nesprávností usnesením. Z úřední činnosti je soudu známo, že v době vydání napadaného rozhodnutí žalované již byl stěžovatel zastoupen v související věci (žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2017, č. j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022) Mgr. Jindřichem Lechovským, který mohl tento postup stěžovateli navrhnout.

[11] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 24/2005 - 55 ze dne 6. 3. 2006, které stěžovatel použil na podporu své kasační námítky, není pro nyní rozhodovanou věc přílehlavé. Tento rozsudek se zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti výroku ve správním trestání a v citované části ozřejmoval ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a to, zda toto ustanovení aplikoval městský soud správně.

[12] Nejvyšší správní soud poznamenává, že městský soud je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. povinen zrušit napadené správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, pokud tato vada brání přezkumu žaloby v rámci uplatněných žalobních bodů. Rozšířený senát NSS v této souvislosti již dříve dovodil, že *„postup z moci úřední přichází v úvahu u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI., č. 1546/2008 Sb. NSS). Jak rozšířený senát v další judikatuře vysvětlil, krajský soud musí zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, kterou žalobce konkrétně nenamítl, pokud *„rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry“* (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 15). Jestliže krajský soud přezkoumá rozhodnutí správního orgánu, které je zatíženo takovými vadami, že nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[13] V nyní posuzované věci však nelze dle Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Z rozhodnutí lze seznat, jak správní orgán rozhodl a z poměrně podrobného odůvodnění také to, jak a proč k danému rozhodnutí dospěl. Městský soud tedy nepochybil, když k věcnému přezkumu rozhodnutí žalované přistoupil a vypořádal žalobní námítky stěžovatele.

[14] Obstat nemůže ani odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 38/2016 - 37, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Policie České

pokračování

republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V daném případě správní orgán uvedl dva různé údaje o době, na kterou se cizinec zajišťuje, v samotném výroku rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí provedl správní orgán i opravu doby zajištění v rozporu s § 70 správního řádu a to tak, že chybu ve výroku rozhodnutí neodstranil vydáním opravného usnesení, ale opravu vyznačil ručně s připojeným podpisem a kulatým razítkem. Tyto skutečnosti s nyní projednávanou věcí nekorespondují, jelikož správní orgán ve výroku svého rozhodnutí chybu neučinil, a proto nelze usuzovat na to, že měl městský soud učinit stejné rozhodnutí jako Krajský soud v Ústí nad Labem ve výše zmiňovaném rozsudku.

[15] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[16] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovaný, který byl ve věci úspěšný a náhrada nákladů řízení by mu po právu náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[17] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 28. 12. 2017, č. j. 4 A 142/2017 - 21, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi přiznal odměnu za dva úkony právní služby, tj. porada s klientem přesahující jednu hodinu a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna za dva úkony právní služby po 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem 6200 Kč. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 600 Kč. S ohledem na to, že je právní zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu také náhrada této daně ve výši 1428 Kč. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů a daně z přidané hodnoty ve výši 8228 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu